

RUIS

OKTOBER 2009 - 52

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
WWW.KRAAK.NET | MOLENAARSSTRAAT 111 B 66 B-9000 GENT

DE KREUN

NEW VENUE CONSERVATORIUMPLEIN • 8500 KORTRIJK
WWW.DEKREUN.BE • +32 56 370 644

OPENINGSWEEKEND

16.10

HELIOCENTRICS FEAT MULATU ASTATKE

DJ 6 & THE BARTENDER

17.10

PARTY!

DISKO DRUNKARDS (LIVE) . FRIENDLY FIRES (DJ-SET) . THE GLIMMERS . SOUNDS OF STEREO ...

18.10

THE BUG FEAT FLOW DAN

KING CANNIBAL

DJ KNORSQ FEAT SAIMN

22.10

DAEDELUS

TIM EXILE . KELPE

27.10

HEALTH

PICTUREPLANE . THE GERMANS

29.10

ABSINTHE MINDED STUDENT NIGHT LIVE

31.10

'JACKED' SODA 'N' SUDS . ED & KIM . DJ MANAIA . KILL FRENZY . HECTOR & NATE

01.11

SUSANNA & THE MAGICAL ORCHESTRA NEW FOUND LAND

06.11

THEMSELVES

FOREIGN BEGGARS

08.11

DO MAKE SAY THINK

YEARS . THE HAPPINESS PROJECT

OOK: **12.11** MARIEE SIOUX . **14.11** THE WHITEFIELD BROTHERS .
21.11 TORTOISE . **24.11** OREN AMBARCHI & STEPHEN O' MALLEY &
MASSIMO PUPILLO . **05.12** ANTI-POP CONSORTIUM . **16.12** APSE

Vrijdag 9/10

BREWED BY NOON [VS]

Drumvirtuoos SEAN NOONAN (THE HUB) gaat de samenwerking aan met muzikanten van over de hele wereld.

Voor deze gelegenheid komt hij spelen met gitarist ARAM BAJAKIAN en JOHN ZORN bassist SHANIR BLUMENKRANZ

+ **SHELDON SIEGEL [BE]**

Ons favoriete zootje freejazz ongeregelden recht uit het heidense Kalmthout.

+ **Volxkeuken deluxe**

Deuren: 19.00u, Eten: 19.30u, Start: 21.00u.

Vrijdag 16/10

THE GERMANS [BE]

Namen zojuist zonet en volledig zelf een 'Straffe Plaat' op genaamd 'Grote Meneren / Straffe Madammen' ganz toll!

+ **Volxkeuken deluxe**

Deuren: 19.00u, Eten: 19.30u, Start: 21.00u

Zaterdag 17/10

RA13 Event - www.ra13.be

Start: 21.00u

Zaterdag 24/10

MAGIK MARKERS [VS]

oftewel de Ecstatic Peacers Elisa Ambrogio en Pete Nolan!

GUNSLINGERS [FR]

Weeral die Gee eR maar dan mét kompanen.

i.s.m HeartBreakTunes / Start: 21.00u

Vrijdag 30/10

HAYMARKET RIOT [VS]

HITCH [BE]

Onze Kortrijkse vrienden tourden de Verenigde Staten met Haymarket Riot en nu toert Haymarket Riot met HITCH langs de Vlaamsche Stages.

+ **Volxkeuken deluxe**

Deuren: 19.00u, Eten: 19.30u, Start: 21.00u

Zaterdag 31/10

RUFFSKOOL 6 : *another oldskool rave*

EQUINOX [VK]

RAVE OUR SOULS [BE]

N-FLOW [BE]

MC QUEST ONE [NL]

www.ruffskool.com / Start: 21.00u

WWW.SCHELDAPEN.BE

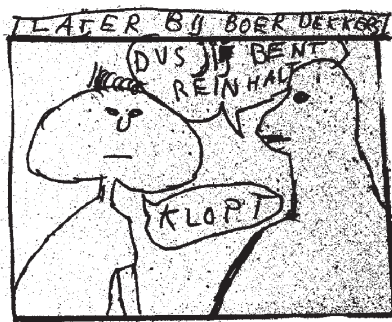
d'Herbouvillekaai 36 Antwerpen / info@scheldapen.be

Op zondag 6 september rijden we vanuit Gent anderhalf uur richting jeugdhuis De Klinker in Aarschot. Electric Wizard en Blood Ceremony spelen er ten doem, en daar heeft een mens al eens een te lange autorit voor over, files in Affligem en een roedel middenvakrijders inbegrepen. Blood Ceremony bestijgt rond half acht het podium. Het is nog klaar buiten en binnen in de betonnen blokhuut ook. Dat weerhoudt de lichtman er niet van om zijn avondtaak te vervullen. Hij speelt met de felle spots alsof er niks aan de hand is, alsof we op Graspop Metal Meeting staan en de sfeer er goed inzit. Het is tragikomisch, of misschien eerder deprimerend, het is maar hoe je ermee omgaat. Maar vooral is het vernederend voor de band zelf. Het in zwart velours gehulde zangeresje probeert het nog te redden met erudiete bindteksten als "This song is about witches" en "This song is about the God Pan", maar het blijkt ijdele hoop. Blood Ceremony ziet eruit als een stelletje vijftienjarige pubers die net hun eerste boek over heidense rituelen uit hebben. Zelfs het Hellhammershirt van de

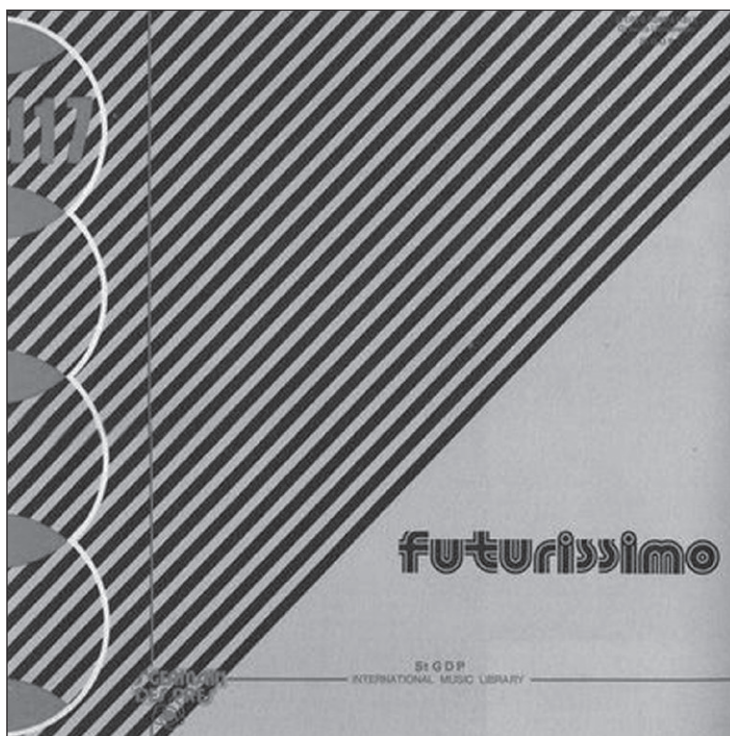
gitarist kan maar weinig goedmaken. Het is ook nooit goed en we hebben altijd wat te zeiken. Gelukkig beschikken we over de nodige portie zelfkennis. We doen dus toch nog wat moeite om niet na het derde nummer naar de toog te lopen en buiten sigaretten te gaan roken. We hebben er tenslotte drie uur auto, vijftien euro entree en Aiki Noodles "à la de Klinker" voor over gehad. Maar het wordt ons teveel. Dat de nodige *evilness* van de duisternis nog niet over Aarschot is gevallen en dat het daar om tien uur stil moet zijn, kunnen we als niet-metalheads nog tolereren. Maar dat er prutters achter de mengtafel staan, daar loopt onze emmer van over. Kijk, wij kennen niets van geluidstechniek en mochten we zelf achter de knoppen staan, klonk die dwarsfluit als een kapotte synthesizer. Wij zijn de beste stuurlui, maar toch ... Tijdens Blood Ceremony horen wij vooral fluit, vocals en drums; de gitaar enkel tijdens de solo's en de basgitaar klinkt alsof de bassist op een Staggbas speelt bij een beginnende funkcovergroep. De drums zijn nog het ergste: de kick klinkt als gecompresseerd

monster, de snare zegt "piff" en er zit te veel hoog op de cymbalen. Nu goed, de debuutlp van de groep (s/t, Rise Above) klinkt ook vrij proper, maar wij kwamen ze juist live checken om te horen hoe het allemaal in het echt klonk. Jammer. Tijdens Electric Wizard, toch een van de meest interessante doombands van de laatste jaren, verbeterd het er niet bepaald op. Voor het eerst in mijn leven heb ik heimwee naar het geluid in the Frontline in Gent. We beslissen het op een wandelen te zetten, chips te scoren in de lokale automatenshop, sigaretten te roken en vervolgens te wachten tot de collectie zwarte bandshirts in colonne de zaal verlaat. Iedereen lijkt tevreden. Goed concert. Wij zijn geen connaisseurs. Wij zijn eikeltjes die altijd wat te zeiken hebben. Amuseer je toch gewoon en doe niet zo moeilijk. Buiten omhelst een zatte Waal de bassist van Electric Wizard "I'm not speaking good English. I am ..." en valt vervolgens achterover in een asbak. Het triestige voorprogramma van het hoogtepunt die avond: "Grimwood" van Michael Yonkers (De Stijl) in de auto op de terugweg. - SM

De Sluwe BOER DEKKERS

NU MOETEN JULLIE WETEN
DAT REIN HALT NIET VAN DE SLIMSTEN
IS. MAAR MISSCHIEN IS DAT NET ZIJN
KRACHT? (WORDT VERVOLGD)

Egisto Macchi Futurissimo (Saint Germain des Prés, 1971)

Woorden: **Tommy Denys**

Egisto Macchi! Deze Vergeten Plaat moet worden uitgesproken met opgegeven hoofd en een triumfiraat van duim, wijs- en ringvinger. Het is de trots van de Italiaanse librarymuziek.

Egisto Macchi werd in 1928 geboren en groeide op in Rome. Hij maakte in zijn leven een zestigtal soundtracks en een tiental libraryplaten.

Librarymuziek, in het kort, is muziek die in dienst van productiehuisen gemaakt wordt. Diezelfde bedrijven leveren dan geluiden en nummers aan films, televisie, radio en andere media. Het grote verschil met een gewone muziekuitgeverij, is dat de productiehuisen alle rechten van de muziek bezitten. Dit heeft als voordeel dat ze voor een stabiele prijs een werkstuk onmiddellijk kunnen verkopen, zonder dat ze de componist eerst moeten raadplegen. De klant kan volgens zijn noden in de bibliotheek ongeveer alle stijlen terugvinden. Het eerste bedrijf dat deze dienst verleende was het Engelse De Wolfe Music, dat in 1927 startte als leverancier van soundtracks

voor stomme films.

De meest bekende librarymuzikanten zijn voornamelijk Italianen en Fransen, die onder verschillende pseudoniemen werkten. Enkele van de bekendere namen zijn: Bernard Estardy, Bernard Fevre, Cecil Leuter, Piero Umiliani en de Belg Joël Vandroogenbroeck.

Er is veel slechte librarymuziek gemaakt. Het gaat om simpele deuntjes die eigenlijk dienden om wat extra geld te verdienen. Een beetje zoals muzikanten die nu bijvoorbeeld reclametunes maken of beats om op te rappen. Maar er zijn dus talrijke uitzonderingen die de moeite waard zijn.

Terug naar onze plaat. Egisto Macchi was geen gewone kerel. Hij studeerde literatuur, piano, viool, zang en compositie. Daarnaast deed hij er, om de verveling tegen te gaan, nog studies geneeskunde en fysica bij. Nadat hij het studeren eindelijk beu was, was hij in de jaren zestig zeer actief in verschillende verenigingen. Met enkele vrienden richtte hij allerhande groe-

pen op. De naar gerechten klinkende namen van zijn vrienden, zal ik hier niet vernoemen: daarvoor schiep God Google. Maar enkele voorbeelden van verenigingen zijn: een groep voor het onderzoek naar muziektheater, een magazine gewijd aan de studie van nieuwe muziek, een vereniging om hedendaagse muziek te promoten, een workshop voor elektronische muziek en een muziekgroep die stelde op improvisatie.

Als je ziet hoeveel muziek hij uiteindelijk maakte, leed Egisto waarschijnlijk aan slapeloosheid. Hij leefde zowat op dubbele snelheid van de gemiddelde componist.

Begin jaren zeventig liet Egisto zijn eerste platen op de wereld los. Voor het Franse Saint Germain des Prés-label maakte hij één plaat: Futurissimo. De titel van de plaat en de nummers dekken de klankkleur van deze plaat. Wat je te horen krijgt, is futuristische muziek, ondertussen gedeeltelijk gedateerd, en gespeeld door een klassiek orkest overgoten met synths uit die tijd. De toon van de muziek is algemeen dreigend. Een strijkorkest balanceert langzaam op een koord en gaat van het ene crescendo naar het andere. De prent die geschilderd wordt is die van een eenzame ruimtewandeling. Op de achtergrond hoor je het ijzer kraken van een ruimteschip, dat elk moment klaar is om uit elkaar te spatten en je de oneindige leegte in te sturen. Ik beschrijf het misschien iets te donker, want de plaat is zeker amusant om te beluisteren. Mijn hond denkt er precies anders over. Telkens deze plaat speelt, denkt het beestje dat er onweer op komst is en gaat het schuilen.

Soms doet de muziek je denken aan Igor Wakhévitch, maar het klinkt toch nog iets filmischer en spannender. Andere referenties zijn Egisto's landgenoten Nino Rota en Ennio Morricone. De ontknoping laat op zich wachten. Eenzaam tuur je de donkere ruimte in, op zoek naar helderheid en opluchting, maar je rit wordt eindeloos. Doe de lichten maar uit. Fortissimo!

Peter Zinken is een 47-jarige heftruckchauffeur uit Zaandam. Als hobby fabriceert hij junknoise onder de naam **Odal**, maakt hij feestjes onveilig met vuile praatjes als Dr. Bibber en houdt hij Nederland een spiegel voor met de FCKN BSTRDS. Tenminste, zo ziet hij het zelf.

Want natuurlijk is Zinken meer dan een hobbyist. Stond er trouwens onlangs op de blog van Mangenerated, toch wel de meest betrouwbare referentie als we het over noise in de Lage Landen hebben, niet: "Holland's own Noisosaur. Better than any of the other 80's noisebands that survived the nineties, whether they are from the UK, the US, or all of Japan"? Zo hoort u het ook eens van een ander.

Tekst : **Joeri Bruyninckx**

Illustratie: **Michel Van Dam** "In Het Weerwerk 1"

"ONDANKS MIJN SOMBERE AARD WIL IK VOORAL MENSEN BLIJ MAKEN"

Eigenlijk is noise het makkelijkste muziekgenre van allemaal: je draait alle knopjes naar rechts en je komt automatisch bij noise uit.

Ik kan maar één ding zeggen: als je met noise bezig bent en je staat er niet volledig achter, dan kan je maar beter vliegen gaan vangen! Er is een tijd geweest dat noise niet meer voor me bestond en er enkel nog reggae en ska op het menu te vinden was. Tegenwoordig vind ik die digitale noise die je op zo een laptop kan maken vreselijk, maar misschien vind ik dat morgen weer leuk. Soms vind ik rustigere dingen mooi zoals ambient, maar ik heb

dan ook interesse in sjamanisme, pseudo-wetenschappen, spirituele dingen... misschien vandaar. Hoe moet je noise beoordelen als er geen valse noot in te ontdekken valt? Ik vind vaak lo-fi noise of shit noise heerlijk om naar te luisteren, bevrijdend zelfs. Vrienden hebben me maar al te vaak gezegd dat ik alles wel als een beetje leuk ervaar, dus eigenlijk ben ik de verkeerde persoon om te vragen welke noise goed of eventueel slecht zou zijn.

Toen ik aan Sint-Lukas studeerde, had ik een leraar die me als advies gaf: Stop als je merkt dat je leert. Begin opnieuw.

Beetje vreemd advies: dus als je net hebt leren lopen en het gaat lekker,

dan zou je elke keer weer op je bek moeten gaan en het weer opnieuw moeten gaan leren? Tja. Al geloof ik wel dat het soms beter is om de dingen om je heen te ervaren alsof je nog een kind bent dat nog van niets weet; geen vooroordelen, geen opleiding, geen brainwash. Dat zijn vaak allemaal belemmeringen. Voor de rest schijnt je denken in cirkelbewegingen te gaan. Maar als je echt zeker wil zijn dat je je niks meer wil herinneren van wat je ooit geleerd hebt, dan is een hersenoperatie aan te bevelen. Gewoon dat stukje weg laten snijden dat daarvoor verantwoordelijk is.

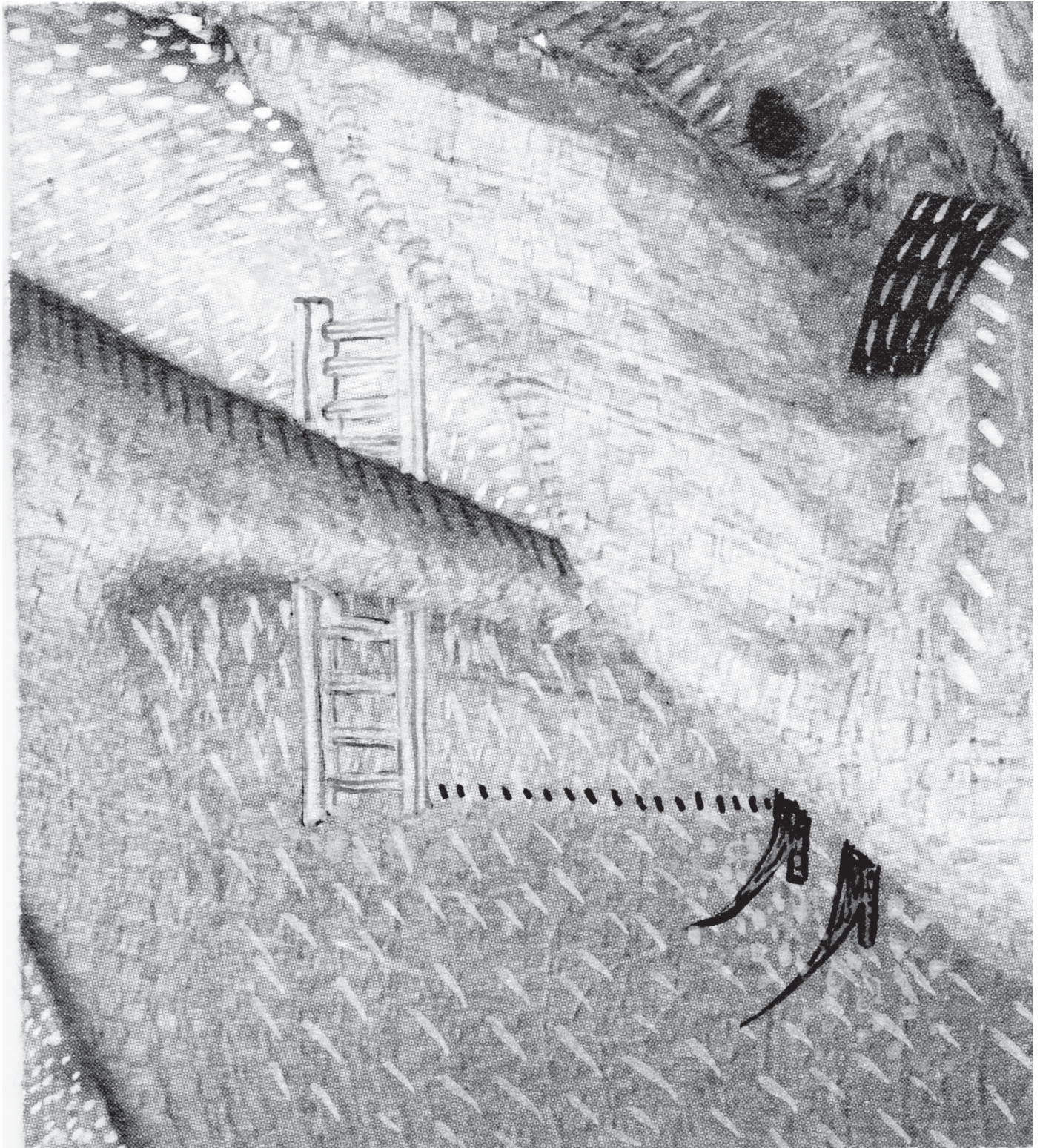
Eternal Sunshine of the Spotless Mind, dus. Ken je de film 'The Idiots'?

van Lars Von Trier?

Nee. Waarom?

Daarin gedragen normale mensen zich als idioten om de samenleving een spiegel voor te houden. Is dat ook niet wat jullie met FCKN BSTRDS doen?

Ik ben het afgelopen weekend voor het eerst in Charleroi geweest. Tjees, wat een prachtige stad: alles kris kras door elkaar, een spaghetti van wegen en straten en veel dooie, roestige industrie. Dat is hier in Nederland onmogelijk. Dertig jaar geleden misschien nog wel, maar nu is alles hier netjes en keurig afgepast. Spik en span, elke onefenheid wordt weggewerkt. Zelfs de mensen zijn zo geworden: alles

keurig. Je ziet het in hun kleding, hun houding en de manier waarop ze praten. Zelfs de kunst die uit Nederland komt, ziet er uitgebalanceerd uit. Ze worden allemaal betaald uit het subsidiepotje. Elk idee heeft hier zo een potje behalve de FCKN BSTRDS. Maar misschien hebben de andere leden van de BSTRDS daar een andere mening over. Ik spreek hier even voor mezelf. Maar uiteindelijk doe ik ook het ook voor de lol. En als therapie, die rotzooi er uit gooien. Weet je, veel dingen beginnen als een grap maar als je er even over gaat nadenken dan merk je dat dat soort dingen niet zomaar uit de lucht komen vallen.

Vorig jaar bracht FCKN BSTRDS een split 7" uit met The Haters. Is dit een jongensdroom die voor jou in vervulling is gegaan?

Nee, mijn jongensdroom is een vinylplaat uitbrengen van Odal. Dat moest ik maar eens gaan doen. Een CD uitbrengen interesseert mij niet. Wie luistert er nou nog naar CD's? Een CD, daar room je tegenwoordig je naat mee af.

Ik heb op Youtube filmpjes gezien van hoe jij thuis aan je muziek zit te werken: met een koptelefoon op aan het zoeken naar interessante, bruikbare geluiden. Werk je met een koptelefoon om beter te kunnen horen of om geen geluidsoverlast te veroorzaken voor de burelen?

Beide. Ik heb mijn Casio wel eens open gegeven om dan muntjes op de printplaat te kunnen leggen om zo geluiden en ritmes te manipuleren, maar meestal beperk ik mij toch tot het draaien aan de knopjes op mijn apparatuur. Dat is op zich al een heel gevecht want mijn apparatuur heeft soms een heel eigen zinnetje. Improvisatie is dan de enige oplossing. Of de hele boel gewoon een tijdje laten liggen. Echt waar, mocht ik elke dag dat gevecht met mijn apparatuur moeten aangaan, dan had ik de hele zooi al lang door het venster gekegeld.

Er is een groot verschil tussen de Peter die thuis in een klein kamertje met zijn koptelefoon naar geluiden zoekt en de Peter op een podium.

Ik kom blijkbaar op de Bühne wat meer tot mijn recht dan in het

dagelijks leven. Ach, ondanks mijn sombere aard wil ik vooral mensen blij maken. Misschien ben ik ook maar een hobbyist, maar dat is toch ook een soort levensstijl, niet? Ik heb van jongs af aan altijd graag iets met tekenen willen doen, maar dat is er nooit van gekomen. Van beroep ben ik nu hefttruckchauffeur. Dat doe ik ondertussen toch ook alweer zestien jaar. Misschien is het beter dat ik ook met gewone mensen in contact blijf en niet enkel maar met andere kunstenaars. Die weten vaak niet eens wat echt werken is.

Is de verleiding soms niet groot om na een lange werkdag zoals iedereen op de zetel te gaan liggen en wat te zappen in plaats van die koptelefoon weer op te zetten en muziek te maken?

Dat gaat in golven bij mij. Soms kan ik heel creatief zijn en voel ik de vermoeidheid van het werk bijna niet. Al zijn er wel periodes geweest dat ik mij afvroeg: *Waar doe ik het allemaal voor?* en dan deed ik gewoon niks. Maar uiteindelijk kwam dat neer op een zuipen en dat is ook nergens goed voor. Maar al bij al kan ik helaas niet te veel hooi op mijn vork nemen. Ik moet daar mijn weg in leren vinden. Hierdoor moeten mensen met meer tijd dan ik of mensen die fantastischer zijn dan ik soms wachten op een reactie van mij, maar dat is dan maar zo. Geduld is een schone zaak, overigens.

Ik lees momenteel een biografie van Freddie Mercury. Daarin zegt hij: "Toen ik wist dat ik niet kon zijn zoals de anderen, dacht ik: laat ik dan maar meteen zo ver mogelijk gaan in het niet zijn zoals de anderen".

Ik heb altijd graag iets theatraals willen doen en dat kan ik voor een groot deel bij de FCKN BSTRDS kwijt. Maar iets expressief als een vieze, geile, oude man leek me ook wel leuk. Dat doe ik met Dr. Bibber, met wat simpele liedjes die iedereen begrijpt. Al gaat het er soms wel een beetje over. Dan gaan bij de dametjes de oortjes gloeien en oogjes glinsteren!

Dr. Bibber lijkt een soort over the top cartoonpersonage van een man die elke keer dat hij uitgaat compleet

dronken wordt en zich dan hopeloos belachelijk maakt.

Als Dr. Bibber vertel ik het verhaal van een man die tijdens de laatste grote oorlog aan de kant van de Duitsers gevochten heeft maar na dit conflictje te horen kreeg wat er toen eigenlijk allemaal gebeurt is op die slagvelden en daarna met een zeker gevoel van schaamte naar Nederland verhuisde en sindsdien als kleine vrolijke missie heeft om alles weer goed te maken. Soms schuift hij nog wel eens uit naar de foute kant, maar dat is allemaal niet zo bedoeld. Uiteindelijk is hij vooral dol op bananen en negerinnen. In vergelijking met Dr. Bibber heb ik natuurlijk maar weinig meegemaakt. Geen grote oorlogen of andere verschrikkelijke dingen, of zo. Alles gaat gewoon zijn gangetje. Weet je, vroeger was ik nogal in mezelf gekeerd en niet erg populair. Later had ik wel een vriendin die veel van me hield maar dat heb ik verknoeid. En nu heb ik niets, dat mag je gerust weten. Ik voel me vaak verloren en ik weet niet waar dat aan ligt. Ik heb enkel mijn optredentjes nog. Nederland verandert. De mensen veranderen. Alle dingen veranderen. Alleen ik ben niet veranderd. Ik mis iets in deze tijd en ik weet niet juist wat. Misschien moet ik wel weg uit Nederland, naar een land waar de mensen nog gewoon doen.

Wat je momenteel als Odal uitbrengt vind ik het beste wat je ooit gedaan hebt. Enerzijds komen er elementen in terug die je al je hele carrière gebruikt (die vuile, scherpe geluiden), anderzijds klinkt wat je nu maakt strakker, meer gefocust en zit er meer spanning in. Vroeger leken Odal-concerten op korte, energieke uitbarstingen. Nu kan je de spanning al rekken tot drie kwartier of zelfs een uur.

Dank je voor het compliment. Odal was heel lang iets wat ik van thuis uit deed. Ik kwam er niet mee naar buiten. Pas in 2005 deed ik mijn eerste gig als Odal. Dat was op het Death Petrol festival in Scheldapen. Toen mensen mij vroegen hoe lang ik wilde spelen, antwoordde ik: "Tot je de stekker er uit trekt". Maar dat deden ze niet en dus speelde ik maar door. En blijkbaar slaagde ik er dan toch in om het spannend te houden.

Uit zowel de naam Odal als uit het Dr. Bibber-verhaal blijkt een fascinatie voor het Nazisme.

De naam Odal ligt voor mij toch gewoon in het verlengde van andere noisegroepen uit die tijd: The Grey Wolves, Ramleh, Con-dom, Streicher en ga zo maar door. Het geeft een zekere spanning om zo een naam te gebruiken, juist omdat alles zo druipt van het linkse sentiment. Het is één keer gebeurd dat iemand de naam Odal niet op een poster wou zetten uit schrik voor negatieve reacties, maar ik heb toen gezegd dat Odal een afkorting is voor Over Dikke Avond Lul, dus daar kwam ik toen goed mee weg. Wat mij vooral fascineert aan extreem rechtse, maar ook aan extreem linkse groeperingen, is dat fanatieke collectivisme dat elke vorm van individualisme wil uitsluiten of elimineren. Voor mij is dat allemaal zooi waar ik niks mee kan. Ik moet al kotsen bij de gedachte dat we hier in Europa in een verzorgingsstaat leven die de nationaal socialistische hebben opgezet en waar Groen-links, S.P. en D66 zeer warm voor lopen. Ik bedoel maar: het idee van een verenigd Europa was ook al het ideaal van Hitler en nu wordt het ons op een *sneaky* manier toch nog de strot ingeduwd. Ikzelf loop meer warm voor het libertarisme, maar dat ga ik je hier nu allemaal niet uitleggen want dat is weer een verhaal op zich. Zoek het anders maar eens op op het internet.

AFSCHERMING IS GEEN STRATEGIE VOOR DE TOEKOMST

De platenindustrie zit in de problemen. In 1999 werd er in de States alleen al voor bijna vijftien miljard dollar verkocht aan muziek, vandaag komen we nog niet aan tien miljard dollar. Hoewel het onmogelijk is om in een glazen bol te kijken, is de algemene verwachting dat de daling zich zal verder zetten en dat ook de digitale inkomsten maar ten dele redding kunnen brengen. In dit artikel gaan we in vogelvlucht over de huidige evoluties.

Tekst : **Dave Driesmans**

Mississippi

Denk er maar eens over na. Een lange en niet ongevaarlijke transatlantische boottocht, een treinrit naar Memphis en vervolgens te paard naar Clarksdale, Mississippi om er, met wat geluk, uitgenodigd te worden op een feestje van lokale bluesmuzikanten. Je kunt op zijn minst zeggen dat je begin vorige eeuw een zekere toewijding moest bezitten om het primitieve gitaarspel te horen van een oude bluesgitarist. Amper honderd jaar geleden was muziek ontdekken helemaal niet vanzelfsprekend. Wou je bijzondere muziek uit andere culturen ontdekken dan moest je maar ter plekke gaan en het zelf uitzoeken.

Vandaag lijkt het of we aan de drempel van een nieuwe indrukwekkende transformatie staan. Internet heeft ons leven veranderd en dus ook onze muziekbeleving. Natuurlijk leeft elke generatie in een tijdperk vol verrassingen en veranderingen, en meent ze te denken dat de huidige ontwikkelingen uniek en revolutionair zijn. Maar dat internet de muziekindustrie op-

nieuw grondig door elkaar zal schudden mag nu al wel duidelijk wezen.

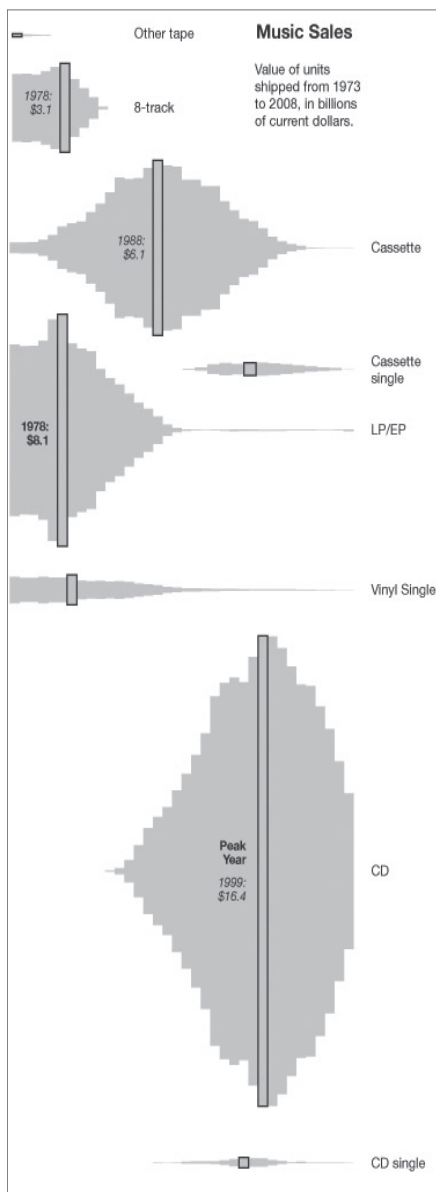
Terug naar de bluesmuzikant. Een eerste revolutie was dat mensen begin twintigste eeuw met een 78 rpm van schellak in de hand de opnames thuis konden beluisteren, wanneer en hoeveel ze maar wilden. De uitvinding van de platenspeler veranderde alles: muziekbeleving was niet meer beperkt in tijd en plaats. Het was iets magisch, want je hoefde niet meer in de buurt van de muzikant te zijn om hem te horen. En niet onbelangrijk: zo'n plaat liet je toe om liedjes zonder kennis van notenleer na te spelen. Met de opnames waren dus ook de covers geboren. De daaropvolgende "revoluties" van de platenindustrie waren eerder verbeteringen: van de 78 rpm-plaat naar een 45 of 33 rpm van vinyl en vervolgens de digitale cd. Wat we nu meemaken is een hervorming van het formaat, de verspreiding en beschikbaarheid ervan. De term revolutie is hier dan ook meer op zijn plaats, want het is meer dan een *upgrade*. Het is echter een raadsel wat deze veranderingen als resultaat zullen hebben.

Financieel

De teloorgang van de muziekindustrie is een complex geheel. Op dit moment is de grote uitdaging van de muziekindustrie het vinden van een nieuw winstgevend model. In het nog recente verleden hielden de grotere labels zich op zijn minst gezegd afzijdig van de internetrevolutie. Hun tactiek was eerder het beschermen van het bestaande distributienetwerk en het bestraffen van de illegale varianten, dan het bekijken en uitwerken van nieuwe kansen. Toch is de industrie genoodzaakt om zichzelf in vraag te stellen. Het concept album of cd staat op de helling.

Ten eerste zitten we met een devaluatie van muziek. Wat is opgenomen muziek nog waard? De gepercipieerde prijs - de prijs die in ons onderbewustzijn opgebouwd wordt - is door middel van de hele downloadheisa en het verspreiden van gratis cd's en bijproducten allerhande tot bijna nul gekelderd. Je hoeft geen hardnekkige illegale downloader te zijn om hierdoor niet indirect beïnvloed te worden. Alleen al het besef dat je favoriete muziek waarschijnlijk gratis beschikbaar is, doet je twifelen aan het betalen van de volle pot. De waarde van een leuke cd-collectie is niet meer wat het ooit geweest is.

Ten tweede is er een grote verschuiving in het bestedingspatroon bij jongeren. Games, dvd's en gsm's hebben voor een groot stuk de plaats van de cd's of lp's ingenomen. Er wordt nog altijd veel geld uitgegeven aan entertainment - de games- en dvd-markt is ongeveer evenveel gegroeid als de muziekindustrie gedaald is - maar een voorkeur gaat uit naar sterkere ervaringen of belevingen. Voor de jongeren is mp3's of cd's beluisteren geen beleving, maar een tijdverdrijf dat verstrooit op een fietstocht of treinrit. De concertsituatie daarentegen geeft

Een grafiek van New York Times toont het volume in eenheden verkocht tussen 1973 tot 2008. De grafiek dateert van augustus 2009.

wel nog altijd die unieke prikkel. Dit circuit loopt dan ook nog altijd als een trein en de muziekindustrie wil zich daar dan ook meer dan ooit op richten.

De gadgets of zogenaamde *by-products* doen het goed, denk bijvoorbeeld aan de documentaire rond de indiegroep Wilco "I Am Trying to Break Your Heart", FM3's Buddha Machines, Mos Defs album in T-shirtformaat met een downloadcode voor de muziek of het gelijkaardig project van Max Tundra, maar dan in de vorm van een soepblik in plaats van een T-shirt. Het blijven echter randfenomenen. Exotische en luxe verpakkingen doen het niet slecht, maar het zijn zelden de echte hits.

Nieuwe spelregels

Het is onmogelijk na te denken over de toekomst of zelfs maar de status van de muziekindustrie zonder weet te hebben van de veranderingen die internet op onze cultuur, marketing en reclame veroorzaakt. Er zijn een heleboel theorieën en filosofieën. Geen schrik, we zullen u niet vervelen met deze allemaal uit de doeken te doen, maar willen u enkele belangrijke niet laten ontgaan. We gaan van een economie rond schaarheid naar een economie van overvloed. De reden is simpel: digitale bits en bytes zijn gratis te vermenigvuldigen. Alles blijft altijd beschikbaar. De rekken in de supermarkten zijn niet oneindig, en de rekken op ooghoogte zijn dat nog veel minder. De rekken van Amazon en iTunes zijn dat wél en wat op ooghoogte komt is gepersonaliseerd aan de hand van je vorige aankopen. Of nog, vroeger hadden we maar twee televisiezenders, maar vandaag kan iedereen op YouTube een kanaal beginnen.

Nog een belangrijke: transparantie. De consument wil graag direct contact en de firma's doen er goed aan open te staan voor kritiek. Logge firma's die aan vage advertentiecampagnes doen, vallen door de mand. Hierbij kunnen we niet anders dan wat sceptisch zijn, maar veel grote bedrijven leggen al meer openheid aan de dag. Ook hier slagen platenfirma's niet goed in. Hun eindgebruiker was Virgin Megastore, en nu iTunes, maar niet de consument. Bij de grote platenfirma's kennen ze de fan eigenlijk niet goed. De radio's doen dat al jaren beter.

De Amerikaanse mediaconnaisseur Jeff Jarvis schreef dit jaar het boek "What Would Google Do?". Aan de hand van de werking van Google probeert hij uit te leggen wat bedrijven te doen staat, willen ze hun positie sterk houden in de 21e eeuw. Een van de eerste stellingen die naar boven komt is: "Atoms are a drag". Een heel toepasbare uitspraak voor de muziekindustrie natuurlijk.

Niches en "klein" hebben toekomst. Starbucks en McDonalds zien we niet direct verdwijnen, maar de lage kosten van het internetmedium maken het mogelijk om te overleven met een veel kleiner publiek dan voorheen. Dit ligt natuurlijk ook in de lijn van wat we hierboven opsomden: het verminderen van het belang van de schaarheid en de voorkeur voor transparantie.

Kranten- en platenlabels, inhoudeconomie versus linkeconomie

De platenlabels hebben hoogdagen beleefd. Zoveel is zeker. Hun situatie was zogoed als perfect te noemen. Ze kregen aandacht, hadden invloed en macht. Fans waren toegewijd, droegen je soms zelfs op handen, hele winkelketens deden promotie voor je producten. Magazines vochten om je product op hun cover te zetten. En als kers op de kaart nog enkele tv-kanalen die promotie deden. Bedenk dat andere sectoren dure spots moesten kopen, maar hier betaalden de zenders zelfs voor jou via dure auteursrechten. Het product zelf tenslotte was onkopieerbaar en het feit dat een vriend het had deed je het vaak zelf kopen. Populariteit deed meer verkopen.

Maar het is natuurlijk niet omdat het voor de firma's een perfect systeem was dat het ook zo blijft. Laten we eens kijken naar de krantenindustrie. Ook deze is door elkaar geschud door de opkomst van het internet. De kranten vonden het niet leuk om overal gratis content te zien verschijnen. Niet alleen werd iedereen met de opkomst van blogs plots een kleine journalist - met een explosie aan gratis informatie tot gevolg - ook werd er op internet naar hartenlust informatie gekopieerd, vaak zonder vermelding van de oorspronkelijke (kranten)bron. Maar de kranten vonden geen afdoend antwoord hierop. In eigen land had De Morgen lang geen website en schermde De Standaard zijn inhoud vaak af voor niet-abonnees. Maar het afschermen van je eigen inhoud maakt dat het voor internetsurfers onmogelijk is om te linken. Het maakt je in de internetwereld dus onvindbaar en onbestaande. Natuurlijk is het voor nieuwsorganisaties niet voldoende om wat webpagina's te vullen, je dient jezelf opnieuw in vraag te stellen. In 2004 schreef Philip Meyer in The Vanishing Newspaper dat als de huidige trend zich zou voortzetten, de laatste krant zal gepubliceerd worden in 2040. Seth Godin, internetvisionair en exponent van de nieuwe marketing, denkt zelfs dat het binnen het decennium zover zal zijn. "Er zijn twee problemen. Ten eerste is het neerhalen van bomen, er papier van maken, die bedrukken en vervolgens vrachtwagens inzetten om dit bedrukte papier tijdens de vroege uren bij krantenwinkels te verdelen niet meer van deze tijd. Nieuws verspreidt zich niet meer op deze manier. Het tweede probleem is dat de advertentiemarkt voor particulieren, waar de kranten nog altijd veel geld uit halen, in elkaar stort. Kranten kosten online immers minder en zijn bovendien efficiënter. Hoe sneller de kranten hierop kunnen anticiperen, hoe sneller

ze in die markt nog iets kunnen betekenen. Maar het zal dus niet in een papieren versie zijn”, aldus Godin.

Ook platenlabels probeerden vooral hun eigen structuur te beschermen in plaats van aan hun toekomst te bouwen. Bij de muziekindustrie was er frustratie rond Napster, mp3's en piraterij en bij de kranten rond de explosie van online en gratis alternatieve vormen van berichtgeving.

Niet alleen een technologische revolutie, maar ook een culturele verschuiving

Muziek zit niet in de problemen. Nog nooit hebben zoveel mensen muziek beluisterd. Maar de muziekindustrie zit in de problemen. De muziekindustrie zal ofwel een stap opzij moeten zetten, ofwel zich moeten aanpassen. Zoals Henry Jenkins schreef in zijn boek “Converge Culture”, zullen de mensen niet wachten om hun relatie met de media eens rustig te overdenken en zal de industrie niet zonder slag of stoot haar wurggreep op cultuur loslaten. Hierbij komen we aan bij het moeilijke en heikele thema van de copyrights.

Auteursrecht is niet alleen een wetgeving,

maar vooral ook een ethiek en een product van zijn cultuur en tijd. De jongeren van vandaag denken anders over cultuur. Ze zijn opgegroeid met internet, mash-ups en remixen, met als resultaat dat ze heel anders omgaan met auteursrechten. Hun houding is heel anders dan die van gevestigde waarden uit het industriële tijdperk. In het boek “The Pirates Dilemma” van de voormalige club-dj Matt Mason draait alles rond de lastige keuze die bedrijven moeten maken als antwoord op piraterij. Mason legt uit dat, hoewel het op het eerste gezicht lijkt alsof een bedrijf sowieso gedoemd is, zowel bij het links laten liggen of onderdrukken van piraterij alsook het bieden van een tegenoplossing, het toch altijd deze laatste is die er beter uitkomt: “companies who compete will always be a better off in the long term than those acting only in their own self interest to preserve the old business model.” Als voorbeeld wordt Nike aangehaald die met de Air Force Oneschoen een hit had bij de hiphopgeneratie. Een 22-jarige dj uit Tokio maakte er een mash-up van en verkocht ze aan driehonderd dollar het stuk. Nike besloot hieruit te leren en gebruikte enkele ideeën van de Japanner voor zijn nieuwe ontwerpen. Merken kunnen dus best leren omgaan met zogenaamde piraterij.

Nike had zonder problemen gewonnen in een rechtszaak tegen de jonge Japanner, maar zou

ook fans verloren hebben. De auteursrechten van vandaag reflecteren niet meer hoe we echt omgaan met inhoud en creativiteit. In een tijd van remixen zijn auteursrechten enkel strenger geworden. Zo vervallen ze in Europa nu pas na zeventig jaar in plaats van de gangbare vijftig jaar. De auteursrechten hebben nog nooit zo ver van de werkelijkheid gestaan.

File sharing en auteursrechten

File sharing laat toe om op ongeziene schaal muziek, boeken, videogames, software of films te kopiëren. Dit tegen een minimale kost en met weinig moeite. De muziekindustrie klaagt er al jaren steen en been over, want zomaar iets kopiëren is natuurlijk illegaal en knabbelt veel aan de inkomsten. Topadvocaten worden ingeschakeld om die illegale praktijken ad hoc ongedaan te maken. Ze slagen er vaak in, maar krijgen geen fundamentele grip op het fenomeen. Eerst ontstonden er zoekmachines als Lycos en talloze websites, toen was er Napster (p2p-software geschreven door een 18-jarige knul uit Boston), vandaag zijn er de torrents op bijvoorbeeld The Pirate Bay. De platenindustrie kan enkel het topje van de ijsberg bedreigen.

Het zijn belangrijke evoluties, maar het debat wordt vaak erg eng gehouden. De vragen die hier gesteld moet worden zijn ruimer. Ten eerste, wat is de invloed van *file sharing* op de consumptiecrash? Is het kopiëren écht de dooddoener? En ten tweede, heeft *file sharing* een invloed op de muziekproductie zelf? Want dat zou niet alleen een bedreiging betekenen voor de industrie, maar ook voor de cultuur en

het legale circuit. Zelfs al is *file sharing* niet de hoofdverantwoordelijke voor het bankroet van menig platenlabel, toch heeft het downloaden ontegensprekelijk de auteursrechten ondergraven. Een zwakkere auteursbescherming mag niet als resultaat hebben dat de kwaliteit daalt of dat kunstenaars ontmoedigd worden. Maar we moeten bedenken dat de situatie van de

De muzikanten en platenlabels van morgen

Om er even met de ruwe borstel door te gaan: een artiest maakte tot op heden ongeveer om het anderhalf jaar een album, deed erna interviews en toerde met zijn

Spotify heads (foto: Rasmus Andersson)

de maatschappij op zich. Het is duidelijk dat er weinig recente en diepgaande studies bestaan rond het downloadfenomeen, niet in het minst omdat de veranderingen zo snel gaan. De studies rond de impact op de verkoop laten verschillende cijfers noteren, gaande van een daling van 3.5% voor film (Rob and Waldfogel, 2007) tot 30% voor muziek (Zentner, 2006). Met wat goede wil komen we uit rond een gemiddelde van min 20%. Zo'n daling is niet niks, maar verklaart maar ten dele de universele crash. De studies tonen niet alleen aan dat er nog een boel andere ontwikkelingen zijn die zorgen voor deze neerwaartse tendens, uit een ander onderzoek blijkt ook dat een gedownload nummer niet gelijk staat aan een gemiste verkoop. In 2006 werd door een onderzoek bij 5.600 consumenten geconstateerd dat 64% van de nummers nog nooit waren beluisterd (Lamere, 2006). Het lijkt hoogst onwaarschijnlijk dat deze ook zouden gekocht zijn aan de huidige prijzen in

muzikant in principe losstaat van deze van de industrie, en dat bij auteursrechten de auteur nog altijd centraal moet staan. Een platencontract helpt de auteur vandaag niet meer vooruit zoals dat vroeger het geval was. En kunstenaars zien in *file sharing* vaak weinig bedreiging. Of zoals de sciencefictionauteur Cory Doctorow het mooi verwoordde: "I really feel like my problem isn't piracy. It's obscurity". Luister je naar de ervaringen en opinies van een kunstenaar, dan zijn die vandaag vaak heel verschillend en anders dan deze van de industrie. Een muzikant heeft namelijk nooit veel geld verdiend via cd-verkoop, een schrijver niet via boekenverkoop. De evenementen eraan gekoppeld stijgen echter in waarde en zo is dit voor de kunstenaar al bij al nog niet zo'n slechte situatie. Vervolgens doen muzikanten gewoon graag wat ze doen. Dit mag suggereren dat creativiteit niet zal sterven bij het verzwakken van de financiële omstandigheden.

nieuwe nummers de wereld rond. Je zou denken dat deze methodiek tot het verleden hoort, maar eigenlijk is dat niet het geval. Er wordt nog altijd gedacht vanuit het cd-concept. Niet alleen door de muziekindustrie, maar vooral door de pers en de muzikanten zelf. Een album is het creatieve hoogtepunt waar hard aan gewerkt werd en waarop beoordeeld wordt. De trots die met een cd gepaard gaat - je schrijft ten slotte een stukje geschiedenis - is een drijfveer voor vele muzikanten. Diezelfde trots putten op dit moment maar weinig muzikanten uit mp3's, zelfs al worden die tientallen keer meer beluisterd. Een cd of een boek uitgeven is een soort verwezenlijking en het uitbrengen van een mp3-album brengt niet diezelfde (sociale) status met zich mee. Hoewel men kan zeggen dat de cd als medium verouderd is, zal het nog jaren duren eer de nieuwe digitale vormen als volwaardig worden aanzien.

Het mag waarschijnlijk al duidelijk zijn dat

de nieuwe situatie complexer is dan ze op het eerste gezicht lijkt. Het is makkelijk om in de strijdkreten en hypes te geloven van de nieuwe web 2.0-cultuur, maar laten we hier met rood gemarkeerde kanttekeningen plaatsen. De nieuwe spelregels zullen, en zijn, veel aan het veranderen voor artiesten en hun omgeving, maar de kleine artiest zal het morgen daarom niet makkelijker hebben om publiciteit te krijgen. Er is een overaanbod aan muziek en op sociale netwerksites gaat de uitwisseling soms niet verder dan het doorgeven van grappige YouTubelinks, illegale downloadlinks en mixes. In de praktijk vertaalt dit zich maar zelden naar zwart op wit neergepende verkoopcijfers voor de platenfirma. De artiesten die hun bekendheid louter via internet verdienen zijn nog altijd zeer zeldzaam en dezelfde succesverhalen worden altijd opnieuw naar voren geschoven.

Laten we duidelijk zijn: een sociaal netwerkje uitbouwen op Facebook of MySpace is nog iets anders dan echte fans hebben die je platen kopen. Er is nog altijd een soort hefboom nodig om je muziek bekender te maken. Vroeger was dit de platenfirma of de pers, vandaag zou dit volgens de web 2.0-internetregels het publiek moeten zijn. Maar werkt dit wel zo in de praktijk? Ten eerste tonen studies aan dat de oude media nog steeds de touwtjes in handen hebben. Het zijn de radio, labels, magazines en kranten die dicteren wat hot is en wat niet. Blogposts spelen maar weinig rol. Vervolgens moeten we ook vaststellen dat we dan wel in een tijdperk van sharing en self-publishing leven, maar dat het nog altijd een boek van Taschen of een cd op Warp is dat/die een veelvoud aan vraag en aandacht genereert. De rol van een (bepaalde) uitgever en het product is meer in onze cultuur verankerd dan men zou durven denken.

In theorie gaat er niks boven muziek kopen en ontdekken via internet. De kostprijs van de productie en distributie is veel lager, waardoor muziek goedkoper zal worden. Daarbij laat web 2.0-technologie toe om snel en makkelijk door vrienden getipt te worden over leuke muziek en zullen de webapplicaties, aan de hand van je luistergedrag, zelf ook tips geven aan jou. Initieel perfect dus voor kleinere groepen zonder groot label als steun. Maar de web 2.0-toepassingen vegen meteen ook een hele indiecultuur weg waardoor het systeem (nog) niet pakt. Vele groepen en labels moeten het hebben van een beetje mystiek en vergen een beetje inspanning van de luisteraar. De *short attention span* die op het internet heerst, waarbij het ook eerder om nummers draait dan om albums, doen vele groepen geen goed. Bovendien mag de dynamiek die een kleine winkel of mailorder creëert niet onderschat worden: de iTunesomgeving is niet dezelfde als deze van een volgestouwde kleine platenzaak.

En die kleine platenzaak speelt of speelde een grote rol in de promotie van een artiest: een enthousiaste verkoper kan een artiest lokaal lanceren. Ironisch genoeg vallen die kleine zaken er nu uit. Het gaat er nu niet meer over wat dozen cd's te bestellen, maar wel om de optelsom van complexe deals, gaande van legale contracten over *venture capital* tot zware technische besommeringen en uitdagingen. Hoewel internet en digitalisering de distributie van muziek eenvoudiger zou moeten maken is dit voor een shop in ieder (nog) niet het geval.

Muziek in the cloud

Paul Brindley, een Britse onlinemuziekanalist, onderzocht het downloadgedrag in eigen land tussen december 2007 en januari 2009 en kwam tot een opmerkelijke conclusie. In de tijdspanne van zijn onderzoek daalde het percentage jongeren die illegaal downloaden van 42 naar 26 procent. De oorzaak dient niet gezocht bij de strenge acties van de overheid of een plots inzicht bij de jongeren zelf, maar wel in de opkomst van nieuwe bedrijven. De meeste muzikfans houden zich niet meer bezig met het opzoeken van torrents of p2p-downloadlinks, maar streamen de muziek van legale firma's.

Cloud computing is een van de nieuwe internetevangelies. De term "cloud" wordt gebruikt als een metafoor voor het internet en het concept wordt nu vooral gebruikt voor internettoepassingen waarbij de software en de documenten niet meer op de computer zelf staan, maar wel ergens op het net. "Google docs" is waarschijnlijk een van de bekendste toepassingen ervan, waarbij je simpelweg zonder software Word- of Excel-documenten kunt maken en editen, en ze ook nog eens kunt opslaan bij Google. Vandaag kun je zelfs video's editen via websoftware. De volgende stap is natuurlijk dat we ook onze muziek "in de cloud" opslaan.

Waarom zou je proberen uitzoeken waar je de nieuwe Sonic Youth (illegaal) kunt downloaden als je hem altijd en overal op Spotify, iMeem of Last FM kunt beluisteren. Waarom zou je de moeite doen om die files per se lokaal op je harde schijf te krijgen? Het wordt nog mooier als je weet dat je via Spotify zelfs je Android, iPhone of iPod Touch kunt vullen. Zelfs zonder netwerkconnectie en zonder de muziek te bezitten kun je dus alle muziek beluisteren die je wilt. Ook de op abonnementen gebaseerde initiatieven van Microsoft, Samsung en Nokia waarbij je ongelimiteerd mag downloaden, maar waarbij het gedownloade verdwijnt wanneer je abonnement afloopt, toont aan in welke richting er gedacht wordt.

Het concept van eigendom raakt achterhaald. Vroeger zette je de radio op en kreeg je at random muziek voorgeschoteld, wilde je echt welbepaalde muziek beluisteren op een zelfgekozen tijdstip, dan moest je het kopen. Vandaag draait het niet meer rond "bezit", want je kunt zelf je (radio)playlist samenstellen op internetsites. Bij digitale files is sowieso het trotse bezitsgevoel weg en dus doet het er ook niet toe of je muziek nu op je harddisk of op een vreemde server staat - het is zelfs iets veiliger op een server.

Het enige wat de Last FM's en Spotifys van deze wereld moeten doen is zorgen dat ze auteursrechten betalen op het beluisteren van hun muziek, net zoals radio's dat ook moeten doen. Internetapplicaties werken graag met Freemium- en Premiummodellen, waarbij je bij een Freemium advertenties krijgt die de kosten zouden moeten dekken. Het vraagstuk voor de nabije toekomst wordt natuurlijk of ze dat gaan kunnen betalen - auteursrechten zijn eigenlijk te duur voor veel van die start-ups - en hoe de industrie deze nieuwe initiatieven zal verwelkomen door betere deals met hen te sluiten.

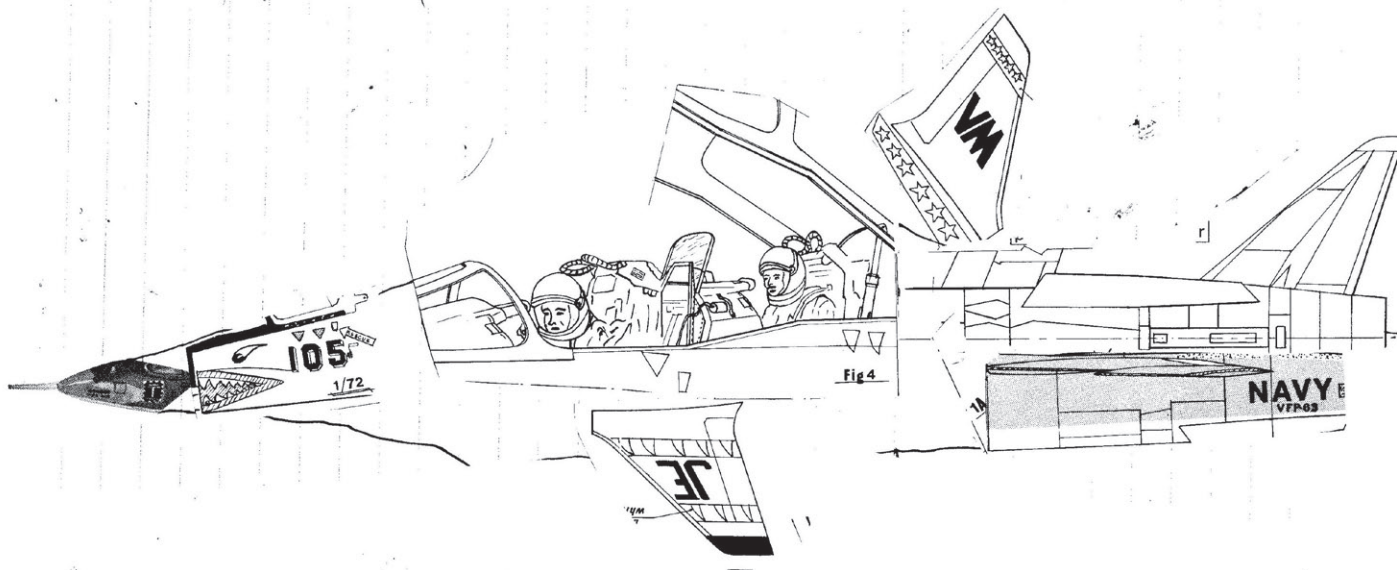
Wat het wordt?

Het lijkt er meer en meer op dat internet aan het begin van z'n puberteit staat. Het staat allemaal nog niet op z'n poten en er zal nog veel gezocht, gefaald, getrokken en gebekvecht worden. We weten ondertussen hoe we muziek kunnen laten circuleren via sociale netwerken allerhande, maar hoe hier een financieel model uit moet ontstaan is koffiedik kijken. Of zoals Henry Jenkins, auteur van *Converge Culture*, het liet noteren "there will be no magical black box that puts everything in order again". Aan de andere kant tekenen zich misschien toch al de eerste lijnen uit van de toekomstige muziekindustrie: één waarbij het minder draait rond het bezitten van muziek, maar eerder rond het onbeperkt delen en beluisteren van muziek. Het is psychologisch even wennen voor alle partijen, maar we zijn toe aan deze stap. Het begin van het einde van de muziek"collectie"?

28 oktober in de Beurschouwburg te Brussel een conferentie rond digitale muziek en z'n toekomst met o.a. Andrew Dubber, Lykle de Vries, Fabienne Brison, Luc Gulinck,.... De conferentie is reeds uitverkocht maar er is wel een wachtlijst op www.muziekdigitaal.be. Aansluitend is er een concert van Andre Duracell. www.myspace.com/andreduracell

In Amsterdam is er 21 oktober er een soortgelijke themadag Music & Bits met oa Justin Ouellette, Dave Haynes, Eric Wahlforss, ... www.musicandbits.com

SHIMANELLALALALA SHALOMANILALOMANAH

Keltische mondgezangen, Indonesische ketjack, de glossolalie van de pinksterkerk of simpelweg de betreurde Scatman John. Het zijn stuk voor stuk prachtige voorbeelden van ethnopoeitics, een term uitgevonden door ene **Jerome Rothenberg**.

Tekst : **Davy De Decker**
Illustratie : **Bert Huyghe**

In zijn boek *Technicians of the sacred: A Range of Poetries from Africa, America, Asia, Europe and Oceania* verzamelde hij Alan Lomaxgewijs inheemse poëzie uit alle mogelijke en onmogelijke culturen. Het boek werd verplicht studiemateriaal voor generaties poëten, artiesten en lezers. Het was een boek dat aangaf tot wat poëzie in staat was.

Jerome Rothenberg, een afstameling van de dertiende-eeuwse rabbi-poëet Meir von Rothenburg, publiceerde in de late jaren vijftig vooral vertalingen van Duitse poëten (ondermeer Paul Celan, Günter Grass en Ingeborg Bachman) alsook van avant-gardepoëten als Kurt

Schwitters. De door hem opgerichte magazines "Poems for the floating World" en "some/thing" bevatten werk van de meest gerenommeerde Amerikaanse avant-gardepoëten van dat moment. Eens hij vanaf 1960 eigen werk begint te publiceren, experimenteert Rothenberg met beeld (white Sun black Sun), thematische uitbouw (Seven Hells of the Jigoku Zoshi) en stilte/leegte (Sighting). Door de jaren zal hij steeds blijven experimenteren met de structuur, woordcollage en toevalligheden binnen de poëzie. In zijn eigen woorden: "Ik zie mezelf als iemand die gedichten maakt die andere dichters me niet hebben verschaft en waarvan ik de diepe noodzaak voel. Ik

zoek naar nieuwe vormen en mogelijkheden, maar ook naar wegen om in mijn eigen taal de oudste mogelijkheden van de poëzie weer te geven, teruggaand naar de primitieve en archaische culturen die voor ons gedurende de voorbije honderd jaar werden geopend."

Zijn "Technicians of the Sacred" ontstond door de nood die hij voelde om zogenaamd primitieve en moderne poëzie bij elkaar te brengen. De bedoeling was het bereik van de "primitieve" poëzie te verruimen. In het boek staan niet alleen songteksten, maar ook beeldpoëzie, klankpoëzie, visoenen en beschrijvingen van spirituele rituelen. Na de publicatie van het boek legde Rothenberg zich toe op deze zogenaamde ethnopoeitics en bestudeerde hij indiaanse liederen. Voor deze vertalingen gebruikte hij wat hijzelf "totale vertaling" noemt. Elk woord, elke uitspraak, elke overbodige lettergreep werd vertaald om niets verloren te laten gaan. Deze vertalingen brachten hem bij een nieuwe publicatie: "Shaking the pumping: traditional poetry of the Indian North Americans". Zijn blijvende

interesse in etnische poëzie leidde zelfs het ontstaan van het magazine "Alcherina" dat volledig gewijd was ethnopoezie.

Ook zijn joodse roots ging hij verder uitspitten. Mystiek en magie van het jodendom zijn de thema's in werken als "Poland/1931" en het alomtgeprezen "A big Jewish book". Dit laatste geeft een uniek beeld van het joodse bewustzijn door poëzie en mondelinge overleveringen. Vele werken in het boek waren nog nooit vertaald geweest of zelfs amper gepubliceerd.

Naast een geniaal, baanbrekende dichter en een vindingrijk vertaler is Jerome Rothenberg in eerste instantie ook een groot performer. Rothenberg kun je lezen, maar je gaat hem beter kijken. Zijn poëzie is heel auditief en de man brengt humor, weirdness en mystiek op een frisse en nuchtere manier naar buiten. Poëzie zonder het kantje. Poëzie die echt, alomvattend en zintuiglijk is... en vooral ook boeiend blijft.

Jerome Rothenberg performt op 5 november 2009 in Logos Tetraëder.

"ER WAS NAUWELIJKS SPRAKE VAN EEN SCENE"

Het New Yorkse label Sacred Bones Records viste onlangs van tussen de jarentachtigzwijnen die zich in Belgische modder wentelden een lang vergeten postpunkparel op: **The Cultural Decay**. Deze vierkoppige groep bestond slechts een tweetal jaar (1980-82) waarin ze een aantal losse jams schreven, enkele fantastische beerputdemo's opnamen, twee singles en een maxi – geproduceerd door newwavgrootheid Luc Van Akker – uitbrachten, om daarna even snel weer in de vergetelheid te duiken, tussen de plooiën van de vaderlandse popgeschiedenis. Tussen Ruis/mij en Jos Vanormelingen, gitarist, ontspan zich volgend mailverkeer.

Tekst : **Niels Latomme**

Illustratie: **Siri Hol**

Waar hangt de rest van de band uit, zien jullie elkaar nog en zijn jullie na zoveel jaar nog met muziek bezig?

Jos: "Sinds The Cultural Decay zijn we zo'n slordige dertig jaar verder. Je groeit vanzelf uit elkaar of verhuist. Iedereen heeft tegenwoordig een normale, weinig boeiende, doorsnee job. We zien elkaar eigenlijk nauwelijks of niet. Kortom: iedereen is met andere dingen bezig. Voor zover ik weet is ieder van ons nog steeds geobsedeerd door muziek. Nieuwe dingen klinken echter vaak toch niet zo nieuw. De laatste groep die mij persoonlijk, althans hun eerste cd, echt overtuigde was The Strokes, en dat is ondertussen toch ook weer al een serieuze tijd geleden, niet? Het beste zat ook daar trouwens in de knipoogjes naar vroegere grootheden."

Hebben jullie door de nieuwe aandacht voor The Cultural Decay ooit een reünie overwogen, zoals pakweg De Brassers of vele andere Amerikaanse indiegroepen? Denk maar aan My Bloody Valentine, Dinosaur jr. enzovoort?

Jos: "Reünie? Jezus! Ik denk niet dat Alex, Jean

of Jean-Pierre hier anders over denken: laat maar, er zijn al genoeg overbodige reünies ... Meer dan genoeg ouwe zakken die pathetisch moeite doen om hun voorbijge gloriemomenten te herbeleven. De naïviteit en branie van toen kan je nu enkel maar imiteren en dat zou heel *fake* klinken."

Hoe kijk je nu terug op die periode? Waren er toen Belgische bands waarmee jullie zich verwant voelden? Kan je bijvoorbeeld spreken van pakweg "een scene", waarvan naast jullie bijvoorbeeld AA deel uitmaakte?

Jos: "Er was nauwelijks sprake van "een scene". Iedereen deed maar wat. Het weinige publiek dat opdaagde op concerten waren leden van andere groepen. Er werd wel gesproken over een "depressieve scene", maar met uitzondering van een paar groepen zoals Siglo XX of De Brassers, draaide het voornamelijk om zich amuseren en het plezier van muziek maken. Ik vind het trouwens nog altijd raar hoe de donkere, zware sound van bijvoorbeeld de Brassers en het veel lichtere, rammelende, scherpe geluid

van The Cultural Decay in één hoekje werd geduwd. De enige bands waarmee we ons verwant voelden waren Struggler en inderdaad AA. Die twee bands hadden overigens ook een minder zwaar op de hand liggend geluid. Om onze singles uit te brengen bedachten we het fictieve label Sexy Robot, waarop AA ook hun ep uitgaf. Die is trouwens ook heruitgebracht in Amerika. Iedere groep die toen iets in eigen beheer uitbracht, had zijn eigen "label", en wij vonden het geweldig dat er nog iemand diezelfde labelnaam wou gebruiken, zo bleven we tenminste niet steken op één single."

Welke invloeden hadden jullie? De lange jams op de demo- en liveopnames op de cd verraden een bredere invloed dan pakweg Gang of Four, Joy Division of andere postpunkgroepen.

Jos: "We waren inderdaad vooral beïnvloed door Gang of Four, wat je hoort op bijvoorbeeld Thin Rope en Losing Height, Wire en Magazine/Siouxsie. John McGeoghs gitaarspel had een hoorbare invloed op bijvoorbeeld het nummer Exit Calls. We luisterden inderdaad niet enkel naar postpunk, maar ook naar zogenaamde progressieve rock zoals King Crimson of Van der Graaf en krautrock, vooral Can. Alex en ikzelf waren en zijn overigens evengoed grote Beatlesfans. Destijds luisterden heel veel groepen uit die periode enkel naar new wave, het verschil is navenant: The Cultural Decay had niet echt één sound.

We wilden echter niet bewust "vrijere of meer experimentele" muziek maken. Onze nummers ontstonden uit jams die gewoonlijk zo lang duurden tot we "iets" gevonden hadden, wat dan nog een tijdje doorging om "er in te komen". We namen bijna alles op tijdens

de repetities, en bewaarden alle opnames "om het niet te vergeten". Zelden puurden we een echte song met de geijkte strofe-refrein-break-refreinstructuur uit de jams. Veel nummers waren lange improvisaties rond één of twee akkoorden, zonder structuur en dus met een heel variabele duur naargelang de omstandigheden. Live duurde een nummer vaak zo lang tot een van ons het beu was. Vaak had de rest van de groep dat niet direct door natuurlijk, wat hilarische reacties opleverde zoals "ah, een stukje zonder bas ... niet slecht gevonden, Jean!", waarna het vaak nog even doorging. En diegene die gestopt was viel soms uit pure miserie terug in. Soms werd uit zo'n lange jam wel een korter nummer gepuurd, zoals bijvoorbeeld de originele Corridorjam, maar pas de latere nummers hadden een echte songstructuur zoals Sink Or Swim, Thin Rope en een aantal nummers die niet op de lp en cd staan. Het had natuurlijk ook wat te maken met het feit dat we, zeker in het begin, nauwelijks konden spelen en een intro live soms verdomd lang

kon duren omdat we met zijn allen verwoed op zoek waren naar het juiste beginakkoord en dan ook nog eens niemand wist wanneer en hoe het nummer zou moeten eindigen."

Lijnen als "I'm out of balance" springen in het oor door hun donkerheid. Waren jullie depressief, enkel cynisch, of was het de mode toen om te doemdenken?

Jos: "Depressief waren we zeker niet, tenzij door het gebrek aan optredens. De teksten van Alex waren vaak heel sarcastisch, soms melancholisch of nostalgisch – op die leeftijd al (lacht) –, maar het was nooit *music to slash your wrists by*. Er woedde natuurlijk een economische crisis, niemand had een job behalve Jean die halftijds werkte, we zaten constant zonder geld en Alex was het eerste jaar in verplichte legerdienst waar de anderen en ikzelf aan ontsnapt waren. Enfin: allerlei dingen waar je niet echt vrolijk van werd en dat zal allemaal ook wel zijn invloed gehad hebben op onze teksten."

Eight Ways to Start a Day is uit op cd en lp op Sacred Bones Records (www.sacredbonesrecords.com)

TOP 5: ANTONY PATERAS

Anthony Pateras behoort tot de selecte elite van de elektro-akoestische improvisatiescene in Melbourne. Hij manipuleert daarbij vooral piano en analoge elektronica. Op 11 oktober speelt hij samen met zijn landgenoot Robin Fox op de 'Australian New Music' avond in Netwerk.

① **IANNIS XENAKIS - WORKS FOR LARGE ORCHESTRA VOL II (TIMPANI)**

Fuck Le Sacre du Printemps! Jonchaies voor 109 spelers herdefinieert het woord "awesome".

② **PETER THOMAS - RAUMPA-TROUILLE: THE COMPLETE MUSIC (BUNGALOW)**

De meest vindingrijke orkestraties, arrangementen en grooves aan deze kant van de melkweg. *Wonderful gooey space production too.*

③ **POP GROUP - Y (RADAR/RHINO)**

Ongelooflijk originele industrial punk funk, uitgebracht in de maand dat ik geboren ben.

Toen ik de plaat ontdekte, ging ik tien keer per dag terug naar mijn foetale gelukzaligheid.

④ **CAETANO VELOSO - ARACA AZUL (UNIVERSAL)**

Veruit het meest inventieve en compromisloze tropicalia album ooit. Een verbazingwekkende zoektocht naar wat popmuziek kan zijn, maar jammergenoeg maar zelden is.

⑤ **MORTON FELDMAN - FOR SAMUEL BECKETT (HATHUT)**

Je hebt drones en je hebt drones, en daarnaast heb je dit: het meest nauwkeurige continuum in mijn collectie.

(+ *De hele Sublime Frequencies catalogus*)

IMPAKT FESTIVAL 2009 14 - 18 OCTOBER UTRECHT
ACCELERATED LIVING WWW.IMPAKT.NL
THEATER KIKKER, FILMTHEATER 'T HOOGT AND
SEVERAL OTHER LOCATIONS IN UTRECHT

IMPAKT

ACCELERATED LIVING

Reviews

DE ANALOOG Ton Lebbink

een slaapgebrekker
kocht

het digitaal ontwaken beu
in het Zwitserse Montreux
een handgeklotte wekker

Pietje Precies

Belgische negers

PING PONG TACTICS is een trio uit het Meetjesland, dat fijntjes laveert op de grens tussen arty, brollige no wave en irritatie. Ze jamden en schreven een aantal liedjes die ze, samen met Wilhelm Moorthamers (Sylvester Anfang II-fame), opvingen op een fourtrack en vervolgens, met vage productie, als taperelease in eigen beheer uitbrachten. Het is al hun tweede release. De cassette, tape getiteld, zit in een plastic zakje, vergezeld van een boekje met – al even arty – tekeningetjes van zanger/bassist Bert Huyghe, een lolly en een ballon. De songs zijn zoals de tekeningen: schetsmatig, ruw en ze verheffen naast de kwestie zitten tot edele kunst. Het staaltje huisvlijt twijfelt tussen sympathiek en irritant, tussen lofi en ronduit slecht. Een cliché is hier misschien toepasbaar: iets meer focus en doorwrochten zou mooiere dingen opleveren, terwijl de pil nu soms nogal bitter is. Elk nummer heeft bijvoorbeeld dezelfde zanglijn. Toch is de tape interessanter dan pakweg Jasper Erkens snot. Ah ... boutades.

JAMES FERRARO hoeft buiten de omschrijving "de neger van The Skaters" geen verdere uitleg meer sinds de man, samen met zijn vriendje Spencer Clark, het mooie weer maakt in Antwerpen. Holy Mountain bracht de twee cd-r's Clear en Discovery op vinyl uit, waarop Ferraro eens te meer zijn fascinatie voor een bevreemdende, licht kitscherige eighties-sound botviert. Hij knipt en plakt schimmige loops geplunderd uit samples van vergeten jarentachtighits, eightiestelevisiesoundtracks en weg-gemoffelde drums tot een fascinerend, wazig geheel. Een zekere David Keenan pleegt dit "hypnagogic pop" te noemen. De twee zijdes van de Discovery-lp zijn ronduit fantastisch, waardoor

de andere lp, Clear, jammer genoeg een beetje in de schaduw blijft staan van zijn tweelingbroertje. Ideaal voor treinritten naar het werk, wanneer de kater nog niet helemaal uit het lijf verdwenen is. Gerard Herman is een stokoude, alcoholische kunstenaar en een avant-gardesaxofonist die de taal van muziek opnieuw heruitvindt omdat hij altijd te bezopen is om te beseffen wat hij precies uitvreut. Hij vermomt zich als een jonge kunstacademiestudent om de wereld van menig man en vrouw te ontzetten door zijn onfatsoenlijke tekeningetjes. Om er een schep bovenop te doen vormt hij, samen met Eric Heesterman, **SHELDON**

SIEGEL en brengt in die hoedanigheid cd-r's uit met titels als *Hallo Limburg*. Op-de-heupen-ervan-krijgende muziek van de bovenste plank, freejazz op zijn oudst, Belgische Negers. - NL

PING PONG TACTICS - S/T ★★★
JAMES FERRARO - Clear (Holy Mountain) ★★★
SHELDON SIEGEL - Hallo Limburg ★★★

De luie recensent

Wat valt er nog te recenseren aan fingerpickers? Het gaat om de nieuwe plaat van **GLENN JONES** op Strange Attractors, getiteld "*Barbecue Bob in Fishtown*" en u kent de rest: 6-string, 12-string, banjo, virtuoos, Cul De Sac, Takoma, 180 gram, kopen die handel. In het booklet staan alle tunings. Niet huilen als het naspelen niet direct lukt, Jones zelf is ook als punker begonnen.

Wat valt er nog te recenseren aan etherische vrouwenfolk? **LISA O PIU**, Subliminal Sounds. Kalme gitaarmuziek, vaak braafjes georchestreerd, speelde met Roger Wootton van Comus, Vashti Perhacs, Linda Bunyan, Buffy St. John, snurk snurk, Nick Castro. Mooie liedjes. Voor uw moeder als ze terugkomt van de yogales.

Geef ons dan maar **AMEN DUNES**. Die komt binnenkort naar België met nog wat andere hipsters die elkaar zogezegd in een Krishnatempel ontmoetten, maar dat terzijde. Amen Dunes is Damon McMahon en heeft met "Dia" de liedjesplaat (mits ruime interpretatie) van het jaar te pakken. Woont tegenwoordig volgens de muzikpers in MySpace in Peking, maar nam zijn gerief eenzaam op in de Catskill Mountains in de VS waar hij thuis hoort. En het is godverdomse kwaliteit: lofi, overall haken aan en hoeken af, en ergens tegen de achtergrond kapotte popmuziek, loner psych en ninetiesmemorabilia. Vuil, effectvriendelijk en trippy. ****

GLENN JONES - Barbecue Bob in Fishtown (Strange Attractors) ★★★
LISA O PIU - When This was the Future (Subliminal Sounds) ★★★
AMEN DUNES - DIA (LOCUST) ★★★

Echte negers

YES! Orchestre Poly-Rythmo De Cotonou is net uit onze cd-lader geraakt na een stukje hete zomer en daar is **ANALOG AFRICA** weer met meer uit Benin. Dit keer heet het "Legends of Benin", een verzamelaar met dansmuziek van de negers Antoine Dougbé, El Rego, Honoré Avolonto en Gnonnas Pedro. U hoeft ze niet per se te kennen, maar als u een zwak hebt voor afrobeat, afrofunk en afrowhatever met een uitstekende party vibe: dit is 'm. Komt met extra dik booklet en extra zon.

En dan moeten we het ook nog even over **RAKS, RAKS, RAKS** hebben, "27 Golden

Garage Psych Nuggets from the Iranian 60s Scene". Er was een periode in de twintigste eeuw dat dit complexe land niet door media en politiek besmeurd was en oost en west versmolten in de popmuziek; snoepgoed voor psychconnaisseurs dus. De compilatie ligt wat in de lijn van gelijkaardig spul als Altin Mikrofon, die eenzelfde scene blootlegt in Turkije. Rudimentair geproduceerde beat met een inheemse toets. Een stuk braver dan bijvoorbeeld de doorsnee track op de beroemde Nuggetsbox, maar uiterst charmant door de Arabische klaagkoren, eigenzinnige bewerkingen van westerse classics en verweven Iraanse ritmes en melodieën.

V/A - Legends of Benin (Analog Africa) ★★★
V/A - Raks, Raks, Raks (Raks) ★★★

Nedertronica

Wel, immigranten eigenlijk. **ANDY MOOR** en **COLIN MCLEAN** zijn beiden Britten, speelden vroeger in Dog Faced Hermans, maar ruilden Engeland en Schotland voor Amsterdam. Moor kwam terecht bij The Ex, McLean werd geluidsman. *Everything But The Beginning* is een collectie van live-improvisaties voor dansers. Hoewel de combinatie elektronica en gitaar de laatste jaren niet echt veel noemenswaardig werk heeft opgeleverd, is dit toch wel een mooie uitzondering. Moor zijn gitaargepingel is om de een of andere onverklaarbare reden toch beter gepingeld dan ander doorsnee gepingel en ook de elektronische drone-, sample- en noisewanden van McLean zijn vaak compromislozer en minder voorzichtig dan de gemiddelde kunstencentrumfagot. Ook zonder dansers erbij (die krijg je wel op foto bij de cd) is dit degelijk spul dat laat horen hoe het ook kan als je dan toch per se die lelijke laptop wilt gebruiken. Die slappe beat ergens halverwege hoefde niet echt en hier en daar zakt de drive en inspiratie wat weg, maar het is tenslotte improvisatie en die hevige gitaarattacks maken veel goed.

Beter nog is het duo **DE HAAN/SPRUIT** die met "Schoonhoven" en "Hollands Licht" twee cd-r's afleveren vol fragmentarisch gepiep, getuut, gesinus, gezoom en gekraak met gitaar, draaitafels en mixers. Het zijn soundtracks bij originele zelfmoordpogingen zoals heel langzaam verroeste spijkers in je eigen schedel nagen, of loungemuziek bij een dinertje waarbij je de inhoud van je GFT-emmer terug opwarmt in de microgolf met mayonaise erbij en een cocktail van Quick, afwaswater en maltezerdiaree. Om maar te zeggen dat dit heel, maar dan ook heel irritante muziek is, beyond onluisterbaar, en daardoor toch ook weer zo fantastisch. Een test voor het uithoudingsvermogen. Respectievelijk zes en achtentwintig

tracks. Die hard: With a Vengeance.
- SM

ANDY MOOR & COLIN MCLEAN Everything But
The Beginning (Unsounds) ★★½
DE HAAN/SPRUIT "Schoonhoven" (Soul Shine
Trough) ★★★
DE HAAN/SPRUIT "Hollands Licht" (Soul Shine
Trough) ★★★

Den.exp.

THE GERMANS lieten zich even niet zien en springen onverwachts uit het struikgewas met één van de strafste platen van het jaar. Geperst op lekker vet wit vinyl, en zowel ons bloed als onze bodem zijn na menige draaibeurt heet genoeg om een ei des oordeels in/op te bakken. Kant A opent met 150 gram gore noise, een troep kwaai Apaches die een oorlogsdans op je kerverse bruidje uitvoeren met daarboven een lodderige laag vocalen gedrenkt in griepige kinderkeeltjesecho en rioolputjesblubber. Van daar uit gaat het allerlei onverwachte griezelige kanten uit, een ongezellig vochtig onderhunsje van Black Dice, The Residents, Can en je grootje die voorleest uit Anaïs Nin. Om maar te zeggen dat The Germans de concurrentie een oor afbijt en een loer aan naait, een plaat als een huis (waarvan de voordeur geschilderd is in groen fluorescent speeksel en de living vol ongeletterde lintwor-

men zit). Bel maar aan, zou ik zeggen, het feest is al bezig.

Hoort wie knort daar kinderen? Hoort wie klettert, klutst en piept daar kinderen? Hoort wie schettert, knettert en schopt daar kinderen? Is het een zingende aap uit de mouw van Merlijn de ooevaar? Is het een lachende wolf met een fontein van speculaas en haarballen? Nee, het zijn gewoon **C. SPENCER YEH, JON LORENZ EN RYAN JEWELL** die een ongelooflijk lekker hapje herrie serveren. Zeer leuke 7" op Krayon Recordings met hoogstaande tjingeltjangel improv. David Tibet komt ook nog even binnen met een zondvloed en apocalyps in zijn onderbroek. Aleph is zonder twijfel een van de meest heavy platen die Tibet er ooit uit geperst heeft, opener 'Invocation of Almost' draait je om de poten en oren met een nijlpaard van een riff en wat volgt drijft op doomy gitaarexplosies en paranoïde psychedelica. De band bestaat dit maal uit onder andere James Blackshaw, Babby Dee en Andrew W.K. wat een van de meest straffe line-ups in de geschiedenis van **CURRENT 93** betekent, zeer de moeite. -VV

THE GERMANS - Grote meneren, straffe madammen ★★★★★
C. SPENCER YEH, JON LORENZ, RYAN JEWELL 7" ★★½
CURRENT 93 - Aleph at Hallucinatory Mountain ★★★★★

ZENNESTRAAT **17** RUE DE LA SENNE

ZENNESTRAAT 17
RUE DE LA SENNE
1000 BRUSSEL
BRUXELLES (B)

Openingweekend

OPENING

Friday 2 October 2009

from 6 pm until 10 pm + concerts

EXPO & PERFORMANCES

Saturday 3 October 2009

Sunday 4 October 2009

Expo from 10 am until 6 pm

Performances from 2 pm until 5 pm

Expo

OPEN UNTIL

31 October 2009

every Saturday and Sunday from 2 pm until 6 pm

CLOSING PARTY

Saturday 31 October 2009

WWW.ZENNESTRAAT17.BE

info@zennestraat17.be

WWW.RUEDELASENNE17.BE

info@ruedelasenne17.be

www.kraak.net

Don 8 Oktober 2009, Atelier Tibet
Gent

DADAIST VIGNETTES

VOLCANO THE BEAR [UK]

LAST MINUTE SHOW

Vri 16 oktober 2009, Kazematten
Gent

MORE SPACE IN THE COSMOS

KÖHN [BE]

+ DJ'S

Din 20 oktober 2009, Stuk
Leuven

DISPLACED SOUNDS

**ELIANE RADIGUE'S
NALDJORLAK I, II & III**

PLAYED BY CAROL ROBINSON AND
BRUNO MARTINEZ (BASSET HORNS)
AND CHARLES CURTIS (CELLO)

Vr 23 oktober 2009, Zennestraat
Brussel

YOUR GARAGE OR MINE?

GUNSLINGERS [FR]

CAVE [US]

Met steun van de Vlaamse Gemeenschap en Provincie Oost-Vlaanderen

Agenda

RUIS
colofon

CAVE IN AMSTERDAM EN BRUSSEL

2/10 Scheld'apen, Antwerpen

The Ex (nl), Han Bennink Trio (nl)

2/10 kc België, Hasselt

Dick Van Der Harst (b) & Joke Schreurs (b)

3/10, Scheld'apen, Antwerpen

Oorwerk Night: Eric Thielemans en band (b)

3/10 Magasin 4, Brussel

The Ex (nl), K-Branding (b), Le Singe Blanc (fr), Zoft (b)

3/10 AB, Brussel

Tinariwen (ml), T-Model Ford (us)

3/10 Croxhapox, Gent

Jamie Drouin (can)

2-3/10 Nijdrop, Opwijk

Plutofestival met o.a.: Four Tet (uk), Rustie (uk), Dyno (b)...

7/10 AB, Brussel

Shahkild (ir)

8/10 Atelier Tibet, Gent

Volcano the bear (uk) *last minute kraak show*

8/10 Vooruit, Gent

Heleen Van Haegenborgh, Jürgen de Blonde, Lander Gyselincx, Kristof Roseeuw, Jasper Rigole & Kelly Schacht (b)

8/10 BeursKafee, Brussel

Andrea Belfi (it), Z'ev (us) & Luc Van Acker (b)

8-10/10 Theater Kikker, Utrecht

Eat this festival o.a. GAS, Shackleton

9/10 Scheld'apen, Antwerpen

Brewed By Noon (us), Sheldon Siegel (b)

9/10 BUDA, Kortrijk

Sylvester Anfang II

11/10 AB, Brussel

Shirley Collins (uk), Alasdair Roberts (uk), Stephanie Hladowski (uk)

11/10 Netwerk, Aalst

Antoine Chessex (aus), Robin Fox (aus), Max Kohane (aus), Anthony Pateras (aus)

11/10 Nieuwe Vide, Haarlem

Sylvester Anfang II (b), Dolphins Into The Future (b), Bear Bones, Lay Low (b)

14/10 Vooruit, Gent

Stephen O' Malley (us), Oren Ambarchi (aus), Alexis Destoop (b) en Aaron Schuster (us)

14-18/10, Diverse lokaties, Utrecht

Impakt festival met o.a. Core of the Coalman (us), Bruce McClure (us), The bug (uk), Thomas Brinkmann (ger), Armond Dreyblatt (ger)...

15/10 Vooruit, Gent

Shigeru Umebayashi (jp)

16/10, Kazematten, Gent

Köhn (b) releaseshow "We Need More Space in the Cosmos"

16/10 La Chapelle Saint Roch, Luik

Daniel Higgs (us), Ignatz (b)

16/10 4AD, Diksmuide

Our Brother The Native (us), All Shadows And Deliverance (b)

16/10 Extrapool, Nijmegen

Jason Zeh (us) & Benjamin Gwilliam (uk)

16/10, Zuiderpershuis, Antwerpen

Shahkild (ir)

17/10, La Compilothèque, Brussel

Daniel Higgs (us), Les Terrils (b)

18/10 Croxhapox, Gent

Daniel Higgs (b), Kiss The Anus of a Black Cat (b)

20/10 STUK, Leuven

Displaced Sounds: Eliane Radigue's Naldjorlak I-II-III (fr)

21/10 AB, Brussel

Sunn O))) (us), Eagle Twin (us)

21/10 Netwerk, Aalst

Oren Ambarchi (aus), Manuel Mota (pt)

21/10 Occii, Amsterdam

Cave (us)

21/10 Extrapool, Nijmegen

Z'ev & KK Null (us/jp), Stephan Mathieu (d)

21/10 Felix Meritis, Amsterdam

Music & Bits

22/10 AB, Brussel

Sonic Youth (us)

22/10, Occii, Amsterdam

Z'ev & KK Null (uk/jp)

23-31/10 Concertgebouw, Brugge

Music In Mind festival met o.a. Nosaj Thing (us), Wim Vandekeybus @ Mauro, Michael Nyman & Band(us), Plaid (uk), Seefeel (uk), The XX (uk)...

23/10 Zennestraat, Brussel

Cave (us), Gunslingers (fr)

24/10 The Strip, Kortrijk

"Doe ne keer moeite" Noisefest: Passive Cable Theory (b), Goghal (b), HIV (b), Pu: ppkakkbaggrlull (nl), Gg:ull (nl), Kristus Kut (nl), Störung (b), o.m.s. - n.m.a. (b), Vrienden van de Duitse Keuken (nl), Heine (b)

24/10 kc België, Hasselt

Cave (us), Starving Weirdots (us), Nudge (us)

26/10 Q-02, Brussel

Tomoko Sauvage (fr), Daniel Meyer Gronvold & Havard Volden (no)

27/10 Worm, Rotterdam

Skeletons (us)

28/10 Beursschouwburg, Brussel

Muziek Digitaal

30/10 Nijdrop, Opwijk

Atom TM (d) + DJ Svn (b)

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw c/o Ruis
Molenaarsstraat 111 bus 66
B-9000 Gent
T/F : +32 92199143
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Steve Marreyt
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Stoffel Debuysere, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Niels Latomme, Sarah Kesenne, Hans van der Linden, Mik Prims, Wouter Vanhaelemeesch
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE Gerard Herman, Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dave Driesmans
VORMGEVING Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN

COVER: Manor Grunwald (BE): Manisch bolletje discrete energie vol van positieve ingesteldheid ten opzichte van de komende apocalyps. Stelt 20 november zijn nieuwe boek voor in Galerij Fortlaan (Gent)
WWW.MANORGRUNWALD.COM OF WWW.FORTLAAN17.COM
Siri Hol (NL): Onbevekt ontvankelijk en niet van de slechtste. Pelt uitjes met onstuimige uilskuikens en verlijft naar verluid in dat stukje Nederland waar de dieren nog stemrecht hebben. WWW.SIRILLUSTRATIE.COM
Bert Huyghe (BE): Er was eens een Bert Huyghe, hij maakte een tekening. Hij stuurde ze op naar Ruis, en Ruis was blij ze te mogen plaatsen bij een artikel.
Michel Van Dam (NL): naast dikkesnarenrammer bij Julie Mittens ook beeldend kunstenaar. Van 15 oktober tot 11 november exposeert hij in De Stoker, Amsterdam.

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekening nummer 737-0200369-10 met mededeling "ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

INTERNATIONAAL FILMFESTIVAL GENT & VOORUIT PRESENTEREN

ALMOST 09 CINEMA

VOORUIT GENT **DI 06 T/M ZA 17.10** TWAALF DAGEN IN HET GRENSGEBIED TUSSEN FILM, MEDIAKUNST EN MUZIEK.

DI 06 T/M ZA 17.10

GRATIS TENTOONSTELLING met **HANS OP DE BEECK, FELIX HESS, BRAM VREVEN, ...**

DO 08.10

HELEEN VAN HAEGENBORGH, JÜRGEN DE BLONDE, LANDER GYSELINCK, KRISTOF ROSEEUV e.a.
improviseren met audiocassettes in Cinéma Invisible.

WO 14.10

Een concert van **STEPHEN O'MALLEY** van Sunn O))) en **OREN AMBARCHI** bij beelden van Alexis Destoop en Aaron Schuster.

DO 15.10

Filmmuziek van **SHIGERU UMEBAYASHI**, componist van soundtrack bij films van o.a. Wong Kar Wai en Jet Li (Org. Filmfestival Gent).

Bekijk het volledige programma op www.vooruit.be

MUSIC
FESTIVAL OF IMAGINATIVE MUSIC
IN MIND

WWW.MUSICINMIND.EU

- ♦ **MICHAEL NYMAN BAND** [uk 25.10] ♦ **'NORTHERN LIGHT'** [31.10] *feat.*
- JÓHANN JÓHANNSSON** [ic] + **FOR A MINOR REFLECTION** [ic] +
- SLARAFFENLAND** [dk] ♦ **TALVIN SINGH** [uk 24.10] ♦ **MARK EITZEL** [us 24.10]
- ♦ **'ULTIMA VEZ'** [29.10] *feat.* **WIM VANDEKEYBUS & MAURO PAWLOWSKI** [b]
- ♦ **GABRIEL RIOS** *feat.* **JEFF NEVE & KOBE PROESMANS** [b 01.11]
- ♦ **'MIM SHOWCASES WARP ARTISTS'** [30.10] *feat.* **RED SNAPPER** [uk] + **PLAID** [uk]
- + **SEEFEEEL** [uk] + **HUDSON MOHAWKE** [uk] + **GRAVENHURST SOLO** [uk]
- + **BIBIO** [uk] ♦ **JOHNNY PARRY CHAMBER ORCHESTRA** [uk 24.10]
- ♦ **THE XX** [uk 31.10] ♦ **FRANZ NICOLAY** [us 24.10] ♦ **YUKO** [b 24.10]
- ♦ **'SONAR SOUNDS'** [23.10] *feat.* **LITTLE DRAGON** [uk] + **RUSTIE** [uk]
- + **NOSAJ THING** [uk] ♦ **THE BEAR THAT WASN'T** [b 31.10]
- ♦ **'MIM CLOSING NIGHT'** [31.10] *cactus club@maz* *feat.* **SUB FOCUS** [uk]
- + **XAMPLE** [uk] + **MURDOCK** [b] + **Z-NOX** [b] + **MC MUSH** [b] & **JENNA G** [uk] + ...

CONCERTGEBOUW

FOCUS

studio
brussel

STAD
GENT

BRU
GGE

